

Západní civilizace vykazuje devět z deseti znaků, procesů, kterými dnes sami sebe nutíme k zániku

 radiouniversum.cz/vago-maros-2d-zapadni-civilizace-vykazuje-devet-z-deseti-znaku-procesu-kterymi-dnes-sami-sebe-nutime-k-zaniku

Maroš Vago Díl 2/4

Text 30.6.2024 33 min Přehrát

#Víra

Můj host, Maroš Vago, udělal nejen ve svém osobním, ale i profesním životě zásadní obrat, hotový veletuč. Jak jinak nazvat to, že se nejdříve stanete bodyguardem ústavních činitelů, pak se vrhnete na studium psychologie, a díky němu se z vás nakonec stane, i za pomoci šamanů z And, léčitel lidských duší. Takovéto životní proměny člověka potkávají většinou poté, co dostane životní výprask, potká ho osudová událost, která nasměruje jeho život jiným směrem, nebo najednou začne naslouchat svému vnitřnímu hlasu. Ten k němu sice promlouval vždy, ale Bůh ví, proč najednou přijde ten správný čas popřát mu sluchu a rozumět. Jak ke své životní proměně dospěl můj host? I o tom si dnes budeme povídat.

Martina: S jakým nejhodnotnějším poznáním jste odtamtud odjížděl, a co vám vyvstalo ještě po letech, co jste v tu chvíli nedokázal docenit? Tedy, co vám vyvstávalo v paměti tím více, čím déle žijete v západním světě?

Maroš Vago: Toto přesně se dělo: Byl jsem velmi, v uvozovkách, šokován, že jsem odešel s tím, že jsem tam zažil a viděl na vlastní oči určité věci. Ale to, co se dělo po mnoho let potom, tak to byl velmi zajímavý proces, protože jsem u některých věcí neuměl vysvětlit, proč se děly tak, jak se děly. Představte si, že jste ve škole s nějakým profesionálem a mistrem, který vám nevysvětluje, co dělá. Takže toto bylo to vzácné, na co my nejsme zvyklí. My se na vše ptáme, o všem debatujeme, a dlouho, dlouho nějakou věc rozebíráme, a tím pádem i ztrácíme množství energie pozornosti.

Oni toto nedělají, a tento proces odstříhnou, nemluví tak hodně jako my, a pouze nechávají člověka, aby vnímal. Všechny zúčastněné nechávají, aby vnímali co se děje. A na základě toho jsem viděl, že tělo má možnost vzít si o mnoho více informací, než když se to dělá skrze slova, skrze teorii a dlouhé vysvětlování, které známe my, protože komunikační nástroj je pro nás takovýto. U nich bylo hlavním komunikačním nástrojem to, že používali smysly – a to je obrovský rozdíl. Takže i proto jsem nevěděl, jak moc jsem tam načerpal, jak hodně jsem přijal, a objevilo se to až postupně.

Já jsem se najednou po roce, po dvou začal orientovat v tom, co jsem tam zažil, a postupně jsem to najednou z ničeho nic uměl aplikovat, a pracovat s tím, a to jen kvůli tomu, že jsem to vnímal jakoby jiným způsobem, než my jsme zvyklí se učit. My jsme zvyklí, že nás někdo něco vyučuje, děláme si poznámky, a potom se to naučíme, natlačíme to do myslícího procesu, a potom to nějak řekneme a v praxi uvidíme, co z toho bude. Ale oni to dělají jinak – přeskakují mezikrok učení, oni to ukazují, a popisují tím způsobem, že to oko zaznamenává, a to se úplně jiným způsobem kóduje do těla. Vysloveně používají kódování. My si musíme nejprve věci teoreticky vyzkoušet, doopravdy tam musí být komunikace, ale oni spoléhají na oko, které vidí, a tím pádem uvěří, takže rychlost informace je daleko větší. A potom i využitelnost toho, jak s člověkem potom dále pracovat, je úplně jiná.

Martina: To zní jako filozofie, a nikoliv nahodilý přístup. Spadá pod tuto filozofii i kečua jazyk, o kterém jste říkal, že má tak tisíc slov, protože jich zkrátka víc nepotřebují?

Maroš Vago: Přesně tak. Toto je to kouzlo – oni vědí, že už víc nepotřebují. Oni jazyk používají na velmi základní, až existenční dorozumívání, na to, co má jazyk splňovat. V principu věřím tomu, že takto vznikaly jazyky, abychom se dohodli, co potřebujete vy ode mne, a co potřebuji já od vás – a tam to má končit. Nemá to být o rozebírání, o dlouhodobém rozebírání, na které jsme zvyklí my. Oni

vědí, že těchto tisíc slov pokryje vše, co je nutné, aby jazyk pokryl, a všechno ostatní je už vnímatelné přes jiné smysly. Všechno se tak můžeme učit přes jiné smysly.

Duše není z tohoto hmotného světa, a tak je velmi těžké ji pochopit hmotnými procesy a prostředky. A proto vyučuji jinému typu myšlení.

Martina: A pracují lingvisticky nějak s vědomím, s duší, třeba i s něčím, jako je osvícení? Protože toto je naše meta, všichni tam směřujeme, a proto do toho vsázíme příliš mnoho pozornosti, očekávání a lingvistických odboček.

Maroš Vago: Přesně tak, my to chceme pochopit naším způsobem. Říká se, že duše není z tohoto světa, nebo z této hmoty, a tak je velmi těžké ji pochopit hmotnými procesy, hmotnými prostředky, a právě proto vyučuji tento způsob jiného typu myšlení. My na to prostě nejsme zvyklí. Ale jsme velice šikovní, my západáci, a naše hlava funguje velmi dobrým způsobem, to znamená, že se tyto procesy učíme velice rychle, akorát na to jdeme nesprávně, teoreticky, a potom je to těžko pochopitelné, a těžko využitelné.

Martina: Proto jsme tam, kde jsme? Proto jsme velmi často nešťastní, přestože máme všechny zjevné důvody k tomu, abychom byli šťastní? Proto jsou naše děti depresivní a nešťastné, přestože mají možná víc, než kterékoliv děti v historii? Proč to je? A teď se ptám psychologa i studenta šamanských technik.

Maroš Vago: Určitě je to kvůli tomu, a zároveň je tam problém i v tom, že jsme tímto způsobem lehce manipulovatelní, což je vlastně to, co je nebezpečné.

Martina: Kdo je hybatelem této manipulace?

Maroš Vago: Kdokoliv, kdo chápe proces trošku lépe, než my. Neboli tím, že používáme tyto zastaralé metody, jsme pro šamany zastaralí se zastaralou technikou uvažování. Ale to neznamená, že se nějak povyšují, jakože je to nějaká lepší rasa, nebo civilizace. Oni

pouze nerozumí, proč si některé věci tak ztěžujeme tím, že nevyužíváme svůj potenciál. A když někdo nevyužívá svůj potenciál, tak je lehce manipulovatelný, protože je naivní.

Martina: Co podle nich, Maroši, nevyužíváme?

Maroš Vago: Nevyužíváme smysly. To je to, o čem jsme hovořili. Psychologie a psychiatrie rozpoznává, že náš lidský mozek funguje na velmi málo procent a že potenciál je o mnoho větší. Psychiatrie to nazývá tak, že to, co se nachází v hlavě a mozku, je odpad, protože to nedovedeme prostudovat – americkým nebo anglickým výrazem „junk“ – ale to jsou receptory a synapse, které ještě nedokážeme používat, protože nepoužíváme plný smyslový proces v nás. Šamani ho používají o trochu víc, takže jsou schopni situace rozpoznávat o mnoho lépe. My nejsme tak až schopni, takže jsme lehce manipulovatelní, protože si neuvědomujeme, co se děje. My málo používáme náš selský rozum. Máme na to výborný výraz – selský rozum – který už není in, mladá generaci si myslí, že to je hloupost, že to je něco zastaralého. To je právě intuice. A to je to, že když se dostanu do nějaké situace, tak není rozumné ptát se někoho jiného na to, co vidím, ale důležité je navnímat to, co tam cítím, a jak se tam cítím. To jsou jednoduché principy, které jsme přestali dělat, a proto se stáváme manipulovanými.

Martina: Vykutal jste, kterak tyto principy v sobě obnovit, a jak je můžeme využít pro sebe, ale také je předat?

Maroš Vago: Právě toto mě zajímá nejvíc – rozšiřování tohoto potenciálu, protože pokud se to vydaří už jen o maličký krůček, tak se život stává o mnoho lepším a kvalitnějším, a daný jedinec opouští až dobrovolně všechny své bolesti, traumata, mentální kódy, neboli vypadá to jako zázrak. Ale nechci to teď popisovat tak, že to je úplně s lehkostí, nechci to zlehčovat, ale když se člověk tímto způsobem navnímává smysly na situaci, ve které se nachází, a je schopen rozpoznat, co je pro něj v dané chvíli nejlepší, tak se jeho potenciál zvyšuje, člověk se zlepšuje, a je schopen zvládat situaci o mnoho

lépe. Takže je schopen se daleko více dotýkat vědomí, a jeho život se stává okamžitě na všech úrovních kvalitnějším. Toto je opravdu zázrak.

Martina: Stane se svým pánem, a to nejen svého těla, ale také myslí.

Maroš Vago: Přesně tak.

Světlo je přísné, ďábel je sladký, a tím, že jsme se na Západě vzdali své síly, tedy sebezapření, sebepoznání, sebelásky a sebediscipliny, jsme se mu upsali

---

Martina: Já našim posluchačům slibuji, že se tomu budeme detailně věnovat v příštích dílech. My jsme si navykli představovat si šamany jako jakési moudré stařečky, kteří nás nechávají rozkvést. Ale vy jste řekl, že oni byli v podstatě velmi přísní. A jako nesmírně důležité sdělení mi přišlo, že oni tvrdí, že světlo je přísné, ďábel je sladký. Myslíte si, že této záměně jsme podlehli my, západní civilizace, když jsme si začali zaměňovat dobro a zlo za příjemno a nepříjemno?

Maroš Vago: Přesně tak. V této otázce jste vlastně všechno vyslovila. Přesně tak to je. Je to v podstatě velmi jednoduché: Nám se tím okleštil potenciál, protože jsme přestali používat smysly, a plné napojení na situaci tam, kde se nacházíme, a spolehnutí se na sebe, takže jsme se právě tímto způsobem, že jsme se dobrovolně vzdali své síly, upsali ďáblovi. A toto se v západní kultuře děje velmi, velmi silně. To vidím denně.

Martina: A znamená to, že cesta k poznání je vždycky nepříjemná, vždycky bolavá?

Maroš Vago: Není nepříjemná, ale je velmi férová. To znamená, že se...

Martina: Takže nepříjemná.

Maroš Vago: Sám jsem si prošel velmi silné procesy, kdy jsem si doopravdy ohmatával to, co jsem právě vyslovil, tedy že světlo je velmi přísné. Ono se to zdá, jako by to byl nějaký druh disciplíny, ale nemusí to být náročné a těžké, ale je to určitý způsob sebezapření a sebezpoznání, sebelásky a sebedisciplíny. Toto je to „světlo“. Proto je toto světlo přísné, protože tam neexistují zkratky, ani výhybky, neexistují tam nějaká ulehčení situace. Buď to zvládneš, nebo nezvládneš. Odpracované, neodpracované. Víš, nebo nevíš.

Martina: Ošálit můžeme okolí, ale v tomto světle ne sami sebe.

Maroš Vago: Přesně tak. Tam je všechno transparentní. Tam je všechno jasné, a v tom je to těžké. Proto říkám, že je to přísné, protože tam není prostor na hlouposti.

Martina: Maroši Vago, vy jste se v minulém díle vyjádřil, že jste si myslel, že je možné a smysluplné pomáhat jednotlivcům, ale pak jste zjistil, že je potřeba pomáhat s touto transformací plošně. A vy mimo jiné v rozhovorech stále zdůrazňujete, že posledních 2000 let máme k dispozici všechno, co k této transformaci a k duchovnímu zrání potřebujeme. Potřebovala bych to dát do slov: Co si pod tím představit?

Maroš Vago: Posledních 2000 let je velmi zajímavé období. A nyní budu mluvit trochu na rovinu, upřímně: V šamanské kultuře je obrovská moudrost hlavně v tom významu, že si uvědomují – tím, že pracují se svým plným potenciálem a plným vědomím – mnohé věci, třeba jak se věci děly v minulosti, a jak se dějí nyní. Umí si lehkou vyhodnotit, jak ten proces probíhá, a je tam velmi dobrá předávací informovanost, to znamená, že si z generace na generaci důležité informace předávají. My jsme to přestali dělat. My nepovažujeme starší lidi za moudré a odsouváme je na vedlejší kolej. Oni to dělají přesně naopak, oni si důležité informace předávají z otce na syna, z matky na dceru, a právě kvůli tomu si zachovávají moudrost starých civilizací, a umí rozpoznat, jak se věci dějí. A oni datují těchto posledních 2000 let jako nejhybridnější dobu, která je

technologicky vyspělá, ale mentálně zaostalá. A tato anomálie velmi silně narůstá právě proto, je tam potřeba propojení mysli s vědomím. Oni vědí, že toto je znak, kdy civilizace spěje ke svému konci. Toto jsou znaky, o kterých se v historii říká, že když některá civilizace vykazovala třeba jen jeden z těchto znaků, tak byla obava, že nemá možnost přežít. A my tady vykazujeme devět z deseti znaků, procesů, kterými sami sebe nutíme k zániku.

Vypadá to, že transformační evoluční proces bude doopravdy tak zásadní, a tak specifický, že dokážeme ustát tento proces vývinu civilizace – teď myslím na mentální úrovni – protože to jde velmi dobrým směrem. Tak, jak to mám možnost pozorovat, tak to jde dobrým směrem, i když to na povrchu nevypadá dobře. Mám za to, že lidstvo bude přitlačeno z mentální stránky natolik, že si v poslední chvíli uvědomí, co je potřeba. Takže proto oni datují těchto posledních dva tisíce let tak, že je to velmi vzácná doba, protože máme k tomuto vědomí, nebo k vyššímu já, největší přístup, jaký v historii byl. Za posledních 2000 let k tomu máme největší přístup, jenže se tváříme, že o tom nevíme. Vysloveně je to v podvědomí až takto vidět, že si hrajeme s tím, že máme všechny možnosti, ale děláme, že se nám ještě nechce zabrat, že ještě máme čas.

Martina: Vy říkáte, že teď máme největší přístup, že dveře jsou rozevřené. Jak to víte? Jak to vědí oni? Jak to, že to my nevíme?

Maroš Vago: Už jen, když si vezmeme těch 2000 let, tak vidíme, že evoluce těchto dvou tisíc let probíhala tak, že potenciál člověka byl o mnoho nižší. Takže je vidět, že možnosti uvědomění si sebe samého jsme měli daleko před sto, dvě stě, tři sta lety, daleko nižší, než nyní. A proto je vidět, že dnes je společnost vysloveně zhýralá, protože má všechno, a nevyužívá nic. Takže kvůli tomu. Není to nic komplikovaného, a nic náročného na vyjádření, logika v tom nepustí. Už ani naše babičky a dědové nikdy neměli možnost si o těchto věcech povídat tak, jak si povídáme nyní my. Oni měli možnost využívat nějaký selský rozum, a to bylo jediné, čím se uměli řídit, což byla jejich záchrana. Ale dnes máme spoustu možností. Já to

vnímám, protože to je technologie, selský rozum je také druh technologie, a my dnes máme těchto možností, technologií, hodně – stačí si jen vybrat.

Problémem západní civilizace je, že má nedostatek pokory. A pokora zabezpečuje to, že člověk přijímá věci takové, jaké jsou, a vyhodnocuje je na základě toho, jak se dějí.

Martina: Mluvil jste o tom, jak jsme se odstříhli od předávání moudrosti, od předávání starých, prověřených myšlenek, receptů, názorů, a třeba i omylů. Znamená to, že jedním ze zásadních problémů současné civilizace je ztráta úcty?

Maroš Vago: Ano, určitě bych to takto pojmenoval. Nebo „pýcha“ – to mi zní stejně, a stejně to i vidím, že to je jeden z největších problémů. Nebo naopak – je málo pokory. Myslím, že momentálně západní civilizace trpí největším problémem, a to, že má nedostatek pokory. A pokora zabezpečuje to, že člověk přijímá věci takové, jaké jsou, a vyhodnocuje je na základě toho, jak se dějí. Ale západní civilizace chce všechno předběhnout. Využívá inteligenci, inteligenční kvocient, a myslí si, že to je to, čím je potřeba se pyšnit a řídit se tím. Ale to je pouze řízení myslí, která nás může v tomto procesu velmi rychle zradit.

Martina: Já se obávám, že máme problém možná právě se slovy a s pojmy, protože když vy hovoříte – nebo já – o úctě, tak ta se v našem prostředí velmi často zaměňuje se servilitou. Když mluvíme o pokoře, tak pro mnohé lidi to znamená absenci sebelásky. A takhle bych mohl pokračovat. Když se budeme bavit o moderní asertivitě, tak pro mnohé je to obyčejná arogance a nevychovanost. To znamená, že když bychom to takto mohli rozebrat, tak je to babylonské zmatení jazyků. Ale kde tedy najít kotvu, aby člověk mohl možná i tyto pojmy odhodit a aby mohl začít hledat v sobě s nadějí, která v sobě skrývá určitou jistotu, že nejde úplně špatně. Protože ďábel je sladký?

Maroš Vago: Ano. Všechno spočívá v jednoduchosti. Nic jiného vlastně nemusíme dělat, jen se trošku víc uskromnit, nebo najít cestu k jednoduchým procesům. My jsme velmi komplikovaná společnost – uteklo nám to, vymklo se nám to z ruky – a uvažujeme nad věcmi velmi komplikovaně, máme kopec názorů, a je kvůli tomu mnoho konfliktů, protože někdo prosazuje svůj názor vůči druhému. Ale toto není cesta k tomu, abychom pochopili věci.

Cesta, abychom pochopili věci, je v jednoduchosti. To znamená, že nyní bychom se mohli dotazovat, co všechno znamenají „úcta, pokora, disciplína“, co to vlastně je. Ale tento proces je trošku zdlouhavější – začít od jednoduchosti. A tato jednoduchost vypadá takto: „Jak se nyní cítím? Cítím se dobře? Nebo se necítím dobře? Když se posunu do další situace, děje se něco jiného?“ A v tomto dalším procesu zase jen zvažuji: „Cítím se dobře? Nebo se necítím dobře? Je mi příjemný ten, kdo na mě mluví? Nebo mi je to nepříjemné?“ Nebo se vysloveně obklopuji lidmi a situacemi, které jsou mi příjemné. Ale ne v tom, že utíkám od problémů, ale zvažuji.

Martina: Já to nechci překombinovat, a nechci, abychom se utopili v drobnostech: Ale teď jste řekl „příjemný“, a bavili jsme se o „příjemný, nepříjemný, dobro, zlo“. Já od sebe mnohé lidi odvrhnu jenom proto, že jsou ke mně brutálně upřímní, a mně to je nepříjemné, a tudíž si myslím, že jsou zlí, protože já jsem lepší. Tudíž já po vás chci záchytné body na cestě po El Capitan, po cestě vzhůru, abych věděla, že jdu dobře, nebo abych se alespoň tolik nebála omylů.

Maroš Vago: Ano. Tady je samozřejmě zase trošku problém jazyk. Jazyk je komplikovaný, a každý si pod nějakým pojmem představí něco jiného, takže si každý vybaví situaci jinak. To znamená, že když nám něco je, tak musíme vědět, co nám je příjemné, co nám je nepříjemné, co je příjemná slast a co nepříjemná slast. Neboli i toto bych v této chvíli dal stranou. Jediné, jak by člověk zjistil, že jde správně, je to, že se na chvíli zastaví, a vysloveně pozornost – kterou máme stále otočenou směrem ven, směrem na hodnotící

procesy, kdy vnímáme všechno okolo sebe, a hodnotíme to – obrátí na chvíli k tomu, že se zamyslí, co se děje vevnitř. Toto je nejrychlejší a nejjednodušší situace, nebo chvíle, kdy jsem schopen se napojit na to, jak se cítím. A z tohoto procesu se dá potom rozvíjet. Neboli to znamená, že jsem najednou po několika dnech, týdnech, v sobě o mnoho lépe rozpoznávat procesy bez toho, abych hodnotil, bez toho, že bych šel do procesu, že je mi to příjemné, nebo nepříjemné. Protože před chvílí jsme si povídali, jak poznám, co je mi doopravdy příjemné, nebo nepříjemné, zda je to pro mě dobré, nebo ne. Totiž jedině tak, že v sobě rozvíjím pocit, jak se cítím. To na začátek bohatě stačí.

Martina: To znamená ticho, klid, a schopnost být sám se sebou? Zpomalení?

Maroš Vago: Ano, přesně tak, ale druhý krok musí být přesně takový, jak jste řekla před chvílí, je potřeba to dotáhnout do procesu normálního života. Neboli jiná věc je, že se zavřu doma, odstřihnu se od lidí, a budu chvíli v tichu, protože už s tím má mnoho lidí velký problém. Takže dobře, to je ta první cesta, jak se toto učit. Ale už když se naučím, že se umím dát do ticha, umím si vytvořit chvíli pro sebe, umím odstříhnout všechny lidi i všechny vzruchy, tak druhý krok je – ten nejdůležitější – jak toto přenést do běžné reality. Neboli, jdu do práce, dělám všechny činnosti, a přitom si udržuji svou vnitřní pozornost, a jsem schopen rozeznávat i to, co je venku, i co je uvnitř. A toto je právě potenciál, o kterém jsme se před chvílí bavili. Tento potenciál je v tom, že toto musíme developovat – já tomu říkám „dvacet čtyř hodinová meditace“, což je trošku přehnané.

Když člověk začne meditovat, a věnovat se tichu a všímavosti, tak si myslí, že má vyhráno a že už je víc než ostatní. A pak jde ven, a na schodech se pohádá se sousedem.

Martina: To nezvládá ani dalajláma.

Maroš Vago: Ale ano, zvládá to každé malé dítě, každý, jen je zapotřebí pochopit, o co se jedná. Dobře, odstříhneme z toho 12 hodin, které jsou určeny ke spánku, kde se dějí fantastické ozdravné a léčebné procesy. Ale navážeme na to 12 hodin bdělosti, a tam se toto dá velmi efektivně trénovat. A už jen teď, když si my dva povídáme, tak jsem schopen vnímat, co se děje ve vedlejší místnosti, jsem schopen vnímat, zda venku prší, a přitom se plně soustředit na rozhovor s vámi. Jsem schopen vnímat, co mi dělá žaludek, zda mám hlad, nemám hlad. Umím rozeznávat mouchu, která by tu mohla letět, jsem schopen rozeznávat velmi mnoho procesů. A toto je to, o co se jedná.

Mnoho lidí má pocit, že když začne meditovat, a začne se věnovat tichu a této všímavosti, tak má vyhráno. Já říkám, že to je největší chyba v chápání, protože člověk už se dokáže uklidnit, a tak si říká: „Už dělám hodně, už jsem víc, než ty, protože už medituji, už se věnuji svému tichu.“ Ale tam právě může nastat, z hlediska psychologie, problém frustrace, protože se člověk naučí doma meditovat, vyleze ven a má velký problém – hned na schodech má konflikt se sousedem. A samozřejmě to vyhodnotí, že soused je problémový, tedy, že my jsme v pořádku, protože jsme před chvílí meditovali. Takže toto je z hlediska psychologie velká past. Abychom zvládli vnímání a všímavání, tak je potřeba to dotáhnout do běžných situací. Neustále vykonávat normální procesy, chodit normálně do práce, a ne, že lidé začnou odcházet z práce, a měnit ve velkém své životy.

Martina: Odcházet do klášterů, do Thajska, do Cuzca, protože jste říkal, že tam to číhá, a na každého to skočí.

Maroš Vago: Přesně tak. Proto se i místy trochu bojím o tom mluvit, protože jediné, co si z toho odnesou, je, že tam chtějí okamžitě jet.

Martina: Letenky?

Maroš Vago: Letenky. A nás se ptají, a velmi často nám píšou dotazy, jak se tam dostat. Vůbec nejde o šamana, a nejedná se o to, jak se tam dostat. Protože, když se tam má někdo dostat, tak se to stane přirozeně, nemá se to stát tlakem, protože pak třeba nenarazí na dobrého šamana, a podobně. Ale ta práce je o tom, že každý může začít teď, hned, a tak se to také má dít, protože, jak jsme si říkali, máme k tomu všechny nástroje.

Takže přenést všímavost do běžného života, a hlavně si tam dát důkazy. Protože teorie je jedna věc, ale důkaz je v tom, že to jdu vyzkoušet, a podaří se mi, že přežiju den tak, že jsem schopen poslouchat kolegu, jsem schopen dělat najednou více věcí, že vnímám, jak se mám, co se děje. Pak se tato všímavost a pozornost rozroste, a bude se stále rozrůstat dál. A to je ten potenciál, o kterém si povídáme, to je ta mentální síla, to je mentální dozrávání, mentální ochrana.

Martina: Maroši Vago, to, co jste teď říkal, je jinými slovy to, čemu říkáte „najít zdravý vztah k sobě samému“?

Maroš Vago: Ano, přesně tak.

Náboženství měla na člověka pozitivní vliv, protože mu dodávala berličku pro vnitřní jistotu. A zároveň v nich byla manipulace ze strany lidí, kteří chápali procesy lépe, než ostatní.

Martina: Já bych naše posluchače chtěla uklidnit, že vy se ve svých rozhovorech a ve svých promluvách odvoláváte na myslitele posledních 2000 let, ať už je to Buddha, Ježíš, filozofové. Do jaké míry se na tomto vnímání sebe sama může podepsat náboženství? V tom dobrém i v tom špatném smyslu slova?

Maroš Vago: Náboženství jsou krásná a specifická věc, která nás potkala, a nejsilnější právě v těchto posledních dvou tisících letech. Lidstvo procházelo těžkým vývojem, a těžkými etapami, a náboženství přišlo jako určitý druh odpovědi na sebejistotu. To znamená, že učení různých typů náboženství, které tu nyní jsou, nebo byla – vnímám, že náboženství se už trochu začíná chápat

správným způsobem – měla být berličkou v tom nejpozitivnějším významu. I když za tím samozřejmě byla i hora manipulace, protože náboženské vedení často vymyslel člověk, který trochu více a rychleji pochopil procesy, takže byl schopný manipulovat skrze náboženství. O tom jsme mluvili na začátku rozhovoru, že tam nastal problém, že to někdo pochopil dřív, a vytvořil určitý typ víry a náboženství, a dokázal tím někoho manipulovat. To je negativní stránka náboženství. Ale pozitivní byla v tom, že když si člověk v těžkých dobách neuvědomoval svůj duševní přesah, a uvědomění, které každý z nás má, tak mu náboženství pomohlo, aby se mohl něčeho chytit, aby mohl v něco věřit. A víra je velmi silným mentálním prostředkem na to, aby člověk přežil.

Martina: Mimo jiné to probouzelo úctu, o které jsme mluvili.

Maroš Vago: A pokoru, přesně tak. Úctu a pokoru. A že si máme z těch náboženství vzít minimálně to, že člověk byl schopen někomu věřit, někoho požádat o pomoc, a tím pádem si neuvědomoval, že vlastně žádá o pomoc sám sebe a že jen podvedl mysl, protože mysl se dá podvést velice lehce, a dá se připravit na to, co má doručit. To znamená, že když umíme správně pracovat s myslí, tak si ji umíme nakódovat tak, aby nám sloužila. A náboženství vnímám tak, že jsme trochu podvedli sami sebe, že jsme ještě nevěřili ve svou sílu, ale věřili jsme v něco jiného, a zabezpečili jsme si tím berličku, že nám s tím někdo pomůže.

Martina: Mně se právě zdá, že vy používáte náboženství tak, že řeknete „reinkarnace“, a pláčou křesťané, řeknete „šamani“, a pláčou všichni, řeknete „Ježíš“, a pláčou Židi. Jak s tím naložit?

Maroš Vago: Ano, dělám to tak záměrně, aby bylo vidět, že se ze všech těchto informací nedá ničeho chytit. Dělán to tak záměrně, protože je to trochu šoková terapie – ono to člověka trochu vyhodí – někomu to lahodí, někomu to pomůže, nebo to někdo uvítá – a na konci tohoto procesu je vždy, že tam něco nesedí, něco tam není v pořádku – logika za to nepustí. Já záměrně používám také různé

způsoby manipulačního naletění, kterými tady procházíme, a zároveň otevřeně mluvím o tom, že všechny tyto věci byly pro lidstvo přínosem a pomůckou. Já sám jsem vyrůstal v křesťanské rodině, a měl jsem možnost si celý tento proces velmi dobře osahat, a měl jsem možnost vybrat si z toho to dobré. Ale viděl jsem tam i to, co nedávalo logiku.

Martina: V církevních dogmatech a podobně.

Maroš Vago: Ano, v církevních dogmatech jsem viděl věci, které mi nedávaly smysl, ale zároveň jsem chápal, proč se dějí, proč tam jsou.

Martina: A v určité době byly asi třeba církevní rituály velmi důležité. Tato vzájemnost byla velmi důležitá.

Maroš Vago: Ano. Já říkám, že to ochránilo lidstvo od zběsilého jednání, protože dostalo skrze náboženství určitý typ disciplíny. Takže za mě náboženství překrásně splnilo svůj účel.

[Všechny příspěvky s Maroš Vago](#)

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

Kupředu do minulosti

Maroš Vago Díl 1/4

Šamani v Peru rozumí procesům, které se dějí v těle. Neumí to říct odborně medicínsky, ale vědí, co dělají

23.6.2024 27 min

[Text](#) [Přehrát](#)

